

திருக்கட ஆர்
அபிராமியம்மை பதிகம்

திருப்புகழ் அன்பர்கள்
புதுபிள்ளை

திருவலிதாயம் தூலநம்

உ
திருக்கடவூர்
அபிராமியம்மை பதிகம்

நாட்டை

விருத்தம்

காப்பு

தூயதமிழ்ப் பாமாலை சூட்டுதற்கு மும்மதன்நால்
வாய்ஐங் கரன்ருள் வழுத்துவாம்—நேயர்நிதம்
எண்ணும் புகழ்க்கடவூர் எங்கள் அபி ராமவல்லி
நண்ணும்பொற் பாதத்தில் நன்கு.

கங்கையொடு தும்பையும் அணிந்தவர் வியக்குங்
 கலாமதியை நிகர் வதனமுங்
 கருணைபொழி விழிகளும் விண்முகில்கள் வெளிநெனக்
 காட்டிய கருங் கூந்தலுஞ்
 சங்கையில்லாது ஒளிநு மாங்கல்ய தாரணந்
 தங்குமணி மிடறு மிக்க
 சதுர்பெருகு துங்கபா சாங்குசம் இலங்குகர
 தலமும்விர லணியும் அரவும்
 புங்கவர்க்கு அமுதருளு மந்தர குசங்களும்
 பொலியுநவ மணிநூ புரம்
 பூண்டசெஞ் சேவடியை நாளும் புகழ்ந்துமே
 போற்றியென வாழ்த்த விடைமேல்
 மங்கள மிகுத்தநின் பதியுடன் வந்துஅருள்செய்
 வளர்திருக் கடலூரில் வாழ்
 வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
 வாமி! அபிராமி! உமையே!

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதுமோர்
 கபடு வாராத நட்பும்
 கன்றாத வளமையுங் குன்றாத இளமையும்
 கழுபிணி யிலாத உடலும்
 சலியாத மனமும் அன்பகலாத மனைவியும்
 தவருத சந்தானமும்
 தாழாத கீர்த்தியும் மாருத வார்த்தையும்
 தடைகள் வாராத கொடையும்
 தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலுமொரு
 துன்பமில் லாத வாழ்வும்
 துய்யநின் பாதத்தில் அன்பும் உத விப்பெரிய
 தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்
 அலையாழி அறிதுயிலு மாயனது தங்கையே!
 ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிராமியே!

சந்திர சடாதரி! முகுந்த சோதரி! துங்க
சலச லோசன மாதவி!

சம்ப்ரம பயோதரி! சுமங்கலி! சுலட்சணி
சாற்றருங் கருணாகரி!

அந்தரி! வராகி! சாம்பவி! அமர தோதரி
அமலை! செக சால சூத்ரி!

அகிலாத்ம காரணி! வினோதசய நாரணி!
அகண்டசின் மயபூரணி

சுந்தரி! நிரந்தரி! துரந்தரி! வரைராச
சுகுமாரி! கௌமாரி! உத்

துங்க கல்யாணி! புஷ்பாஸ்திராம் புயபாணி
தொண்டர்கட்கு அருள் சர்வாணி!

அந்தரி! மலர்ப் பிரமராதி துதி வேத வொலி
வளர்திருக் கடலூரில் வாழ்

வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே!

காரளக பந்தியும் பந்தியின் அலங்கலும்
கரிய புருவச் சிலைகளும்

கர்ண குண்டலமு மதிமுக மண்டலம் நுதற்
கத்தூரிப் பொட்டு மிட்டுக்

கூரணிந்திடு விழியும் அமுத மொழியுஞ் சிறிய
கொவ்வையின் கனி யதரமும்

குமிழ்நைய நாசியும் குந்த நிகர் தந்தமும்
கோடு சோடான களமும்

வாரணிந் திறுமாந்த வனமுலையும் மேகலையும்
மணி நூபுரப் பாதமும்

வந்தெனது முன்றின்று மந்தகாச முமாக
வல்வினையை மாற்றுவாயே;

ஆரமணி வானிலுறை தாரகைகள் போல நிறை
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமியே!

வாச மலர் மருவளக பாரமும் தண்கிரண
மதிமுகமும் அயில் விழிகளும்
வள்ளநிகர் முகையு மான்நடையு நகை மொழிகளும்
வளமுடன் கண்டு மின்னார்

பாச பந்தத்திடை மனங் கலங்கித் தினம்
பல வழியும் எண்ணி யெண்ணிப்
பழிபாவம் இன்னதென்று அறியாமல் மாயப்ர
பஞ்ச வாழ்வு உண்மை என்றே சிமீமா

ஆசை மேலிட்டு வீணாக நாய்போல் திரிந்து
அலைவதல்லாமல் உன்றன்
அம்புயப் போதெனுஞ் செம்பதந் துதியாத
அசடன் மேற்கருணை வருமோ?

மாசிலாது ஓங்கிய குணாகரி பவானி சீர்
வளர்திருக் கடலூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே !

மகரவார் குழல் மேல்அடர்ந்து குமிழ் மீதினில்
மறைந்து வானைத் துறந்து
மைக்கயலை வேண்டினின் செங்கமல விழியருள்
வரம் பெற்ற பேர்க ளன்றோ?

செகமுமுதும் ஒற்றைத் தனிக்குடை கவித்து மேற்
சிங்கா தனத்தி லுற்றுச்
செங்கோலும் மநுநீதி முறைமையும் பெற்றுமிகு
திகிரியுல காண்டு பின்பு

புகர் முகத்(து) ஐராவதப் பாகராகி நிறை
புத்தேளிர் வந்து போற்றிப்
போக தேவேந்திரன் எனப் புகழ் விண்ணில்
புலோமிசை யொடுஞ் சுகிப்பர்

அகர முதலாகி வளர் ஆனந்த ரூபியே !
ஆதி கடலூரின் வாழ்வே!
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமியே !

நன்றென்று தீதென்று நவிலுமில் விரண்டினுள்
 நவின்றதே உலகி லுள்ளோர்
 நாடுவார் ஆதலின் நானுமே அவ்விதம்
 நாடினேன் நாடினாலும்

இன்றென்று சொல்லாமல் நினது திருவுள்ளமது
 இரங்கி யருள் செய்கு வாயேல்
 ஏழையேன் உய்குவேன், மெய்யான மொழியிஃதுன்
 இதயம் அறியாதது உண்டோ ?

குன்றமெல்லாம் உறைந்து என்றும் அன்பர்க்கு அருள்
 குமார தேவனை அளித்த
 குமரி! மரகத வருணி! விமலி! பைரவி! கருணை
 குலவு கிரிராச புத்ரி !

மன்றல் மிகுநந்தன வனங்கள் சிறை அளிமுரல
 வளர்திருக் கடலூரில் வாழ்
 வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
 வாமி! அபிராமி! உமையே!

மறிகடல்கள் ஏழையும் திகிரிஇரு நான்கையும்
 மாதிரக் கரி யெட்டையும்
 மாநாகம் ஆனதையும் மாமேரு என்பதையும்
 மாகூர்மம் ஆனதையு மோர்

பொறியரவு தாங்கி வரு புவனமீ ரேழையும்
 புத்தேளிர் கூட்டத்தையும்
 பூமகனையுந் திகிரி மாயவனையும் அரையிற்
 புலியாடை உடையானையும்

முறைமுறைக ளாயின்ற முதியவர்களாய்ப் பழைமை
 முறைகள் தெரியாத நின்னை
 முவுலகி லுள்ளவர்கள் வாலையென்று அறியாமல்
 மொழிகின்ற தேது சொல்வாய்

அறிவுநிறை விழுமியர்தம் ஆனந்த வாரியே!
 ஆதி கடலூரின் வாழ்வே !
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிராமியே!

ஒருநாள் இரண்டுநாள் அல்ல நான் உலகத்து
உதித்த இந்நாள் வரைக்கும்
ஒழியாத கவலையால் தீராத இன்னல் கொண்டு
உள்ளந் தளர்ந்து மிகவும்

அருநாண் இயற்றிட்ட விற்போல் இருக்கும் இவ்
வடிமை பாற் கருணை கூர்ந்து
அஞ்சேல் எனச்சொல்லி ஆதரிப்பவர்தள் உனை
அன்றியிலை உண்மையாக அம்மா

10

இருநாழிகைப் போதும் வேண்டாது நிமிடத்தில்
இவ்வகில புவனத்தையும்
இயற்றி யருளுந் திறங்கொண்டநீ ஏழையேன்
இன்னல் தீர்த்து அருளல் அரிதோ அம்மா

வருநா வலுரார் முதலோர் பரவும் இனிய புகழ்
வளர் திருக் கடலூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே!

வாடாமல் உயிரெனும் பயிர் தழைத்து ஓங்கிவர
அருள் மழை பொழிந்தும் இன்ப
வாரிதியிலே நின்னதன் பெனுஞ் சிறகால்
வருந்தாமலே யணைத்துக்

கோடாமல் வளர் சிற்றெறும்பு முதல் குஞ்சரக்
கூட்ட முதலான சீவ

கோடிகள் தமக்குப் புசிக்கும் புசிப்பினைக்
குறையாமலே கொடுத்து

11

நீடாழி யுலகங்கள் யாவையும் நேயமாய்
நின்னுதர பந்தி பூக்கும்

நின்மலீ! அகிலங்களுக்(கு) அன்னை என்றோதும்
நீலியென்று ஒதுவாரோ?

ஆடாய நான்மறையின் வேள்வியால் ஓங்குபுகழ்
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி அபிராமியே!

எண்ணிக்கை இல்லாத துன்பங்கள் மேன்மேல்
ஏறிட் டொறுக்க அந்தோ!

எவ்விதம் உளஞ் சகித் துய்குவேன், இப்பொழுது
எடுத்திட்ட சன்மம் இதனில்

நண்ணியென் னளவு சுகமானதொரு நாளினும்
நான்அனு பவித்த தில்லை

நாடெலாம் அறியுமிது கேட்பதேன்? நின்னுளமும்
நன்றாய் அறிந்தி ருக்கும்; அம்மா

12

புண்ணியம் பூர்வ சன்னத்தினிற் செய்யாத
புலைய னானும் நினது

பூரண கடாட்ச வீட்சண்ணியஞ் செய்தெனது
புன்மையை அகற்றி யருள்வாய்,

மண்ணவர்கள் விண்ணவர்கள் நித்தமும் பரவுமிசை
வளர் திருக் கடலூரில் வாழ்

வாமி! சுப நேமி! புகழ் நாமி சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே!

பல்குஞ் சரந்தொட்டு எறும்பு கடையானதொரு
பல்லுயிர்க் குங் கல்லிடைப்

பட்ட தேரைக்கும் அன்றுற் பவித்திடு கருப்
பையுறு சீவனுக்கும்

மல்குஞ் சராசரப் பொருளுக்கும் இமையாத
வானவர் குழாத்தி னுக்கும்

மற்றுமொரு மூவர்க்கு மியாவருக்கும் அவரவர்
மனச் சலிப் பில்லாமலே

13

நல்குந் தொழிற் பெருமை உண்டாயிருந்து மிகு
நவநிதி உனக் கிருந்தும்

நானொருவன் வறுமையிற் சிறியனானால் அந்
நகைப் புனக்கே அல்லவோ?

அல்கலந் தும்பர்நா டளவெடுக் குஞ்சோலை
ஆதி கடலூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமியே!

தெரிந்தோ அலாது தெரியாமலோ இவ்வடிமை
செய்திட்ட/பிழையிருந்தால்

சினங் கொண்டுஅது ஓர் கணக்காக வையாதுநின்
திருவுளம் இரங்கி மிகவும்

பரிந்து வந்து/இனியேனும் பாழ்வினையில் ஆழ்ந்து/இனற்
படாது நல்வரம் அளித்துப்

பாதுகாத்து அருள்செய்ய வேண்டும் அண்டாண்டவுயிர்
பரிவுடன் அளித்த முதல்வி!

புரந்தரன் போதன் மாதவனாதியோர்கள் துதி
புரியும் பாதாம் புயமலர்ப்

புங்கவி! புராந்தரி! புரந்தகி! புராதனி!
புராணி! திரிபுவனே சுவரி!

மருந்தினும் நயந்த சொற்பைங்கிளி வராகி! எழில்
வளர் திருக் கடலூரில் வாழ்

வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே!

14

நீடுலகங்களுக்(கு) ஆதாரமாய் நின்று/
நித்தமாய் முத்தி வடிவாய்/

நியமமுடன் முப்பத் திரண்டறம் வளர்க்கின்ற
நீ மனைவியாய் இருந்தும்

வீடு வீடுகள் தோறும்/ஒடிப் புதுந்து கால்
வேசற்(று) இலச்சை யும்போய்/

வெண்டுகில் அரைக்கணிய விதியற்று நிர்வாண
வேடமுங் கொண்டு கைக்கோர்

ஓடேந்தி நாடெங்கும்/உள்ளந் தளர்ந்து நின்று
உன்மத்த னாகி அம்மா!

உன் கணவன் எங்கெங்கும் ஐயம் புகுந்தேங்கி
உழல்கின்ற தேது சொல்வாய்

ஆடுகொடி மாடமிசை மாதர் வினையாடி வரும்
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம்/அகலாத சுகபாணி!
அருள் வாமி! அபிராமியே!

15

வஞ்சகக் கொடியோர்கள் நட்பு வேண்டாமலும்
மருந்தினுக்கா வேண்டினும்
மறந்தும் ஓர் பொய்ம்மொழி சொலாமலும் தீமையாம்
வழியினிற் செல்லாமலும்

விஞ்ச நெஞ்சதனிற் பொருமை தரியாமலும்
வீண் வம்பு புரியாமலும்
மிக்க பெரியோர்கள் சொலும் வார்த்தை தள்ளாமலும்
வெகுளியவை கொள்ளாமலும்

தஞ்சமென நின(து) உபய கஞ்சந் துதித்திடத்
தமியேனுக்கு அருள் புரிந்து
சர்வ காலமும் எனைக் காத்தருள வேண்டினேன்
சலக் கயல்கள் விழியை அனைய

வஞ்சியர் செவ்வாய் நிகரு வாலியாம் பன்மலரும்
வளர் திருக் கடலூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே!

ஞானந் தழைத்துன் சொருபத்தை அறிகின்ற
நல்லோர் இடத்தினிற் போய்

நடுவினிலிருந்து வந்து அடிமையும் பூண்டு அவர்
நவிறும் உபதேச முட்கொண்டு

ஈனந்தனைத் தள்ளி எனது நானெனு மானம்
இல்லாமலே துரத்தி

இந்திரிய வாயில்களை இறுகப் புதைத்து நெஞ்சு
இருளற விளக்கேற்றியே

ஆனந்தமான விழி அன்னமே! உன்னை என்
அகத் தாமரைப் போதிலே

வைத்து வேறே கவலையற்று மேலுற்ற பர
வசமாகி அழியாததோர்

ஆனந்த வாரிதியில் ஆழ்கின்ற தென்காண்
ஆதி கடலூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமியே!

எனது இன்னல்|இன்னபடியென்று|வேறொருவர்க்கு
 இசைத்திடவும்|அவர்கள் கேட்டு|இவ்
 வின்னல் தீர்த்து உள்ளத்து இரங்கி|நன்மைகள் செயவும் /
 எள்ளளவு(ம்) முடியாது|நின்
 உ(ன்)னத மருவுங்|கடைக் கண்ணருள்|சிறிது செயின் /
 உதவாத நுண்மணல்களும் /
 ஓங்கு மாற்றுயர்|சொர்ண மலையாகும்,|அதுவன்றி /
 உயர் அகில புவனங்களைக்
 கனமுடன் அளித்து|முப்பத்திரண்டு அறங்களுங்
 கவின் பெறச் செய்யு(ம்)|நின்னைக்
 கருது நல்லடியவர்க்கு|எளிவந்து சடுதியிற்
 காத்து|ரட்சித்தது ஓர்ந்து
 வனசநிகர் நின்பாதம் நம்பினேன்|வந்தருள்செய் /
 வளர் திருக் கடலூரில் வாழ் /
 வாமி! சுபநேமி!|புகழ்நாமி!|சிவசாமி மகிழ்
 வாமி!|அபிராமி! உமையே!

18

சலதி யுலகத்திற் சராசரங்களை யீன்ற /
 தாயாகினு லெனக்குத்
 தாயல்லவோ? யான் உன் மைந்தனன்றோ? எனது
 சஞ்சலம் தீர்த்து நின்றன் /
 முகைசுரந் தொழுகு பாலாட்டி என்முகத்தை|உன்
 முன்தானை யால் துடைத்து /
 மொழிகின்ற மழலைக் குகந்து கொண்டிள நிலா
 முறுவல் இன்புற் றருகில் யான் /
 குலவி விளையாடல் கொண்டு|அருண் மழைபொழிந்து அங்கை
 கொட்டி வாவென்(று) அழைத்துக்
 குஞ்சரமுகன் கந்தனுக்(கு) இளையன் என்றெனைக்
 கூறினான் ஈனம் உண்டோ? /
 அகைகடலிலே தோன்று மாருத அமுதமே!
 ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம்|அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிராமியே!

19

கருநீல வடிவமார்/ மாடேறி உத்தண்ட./
கனதண்ட வெம் பாசமுங்

கைக்கொண்டு/ சண்டமா காலன்முன் எதிர்க்க/ மார்க்
கண்டன்/ வெருண்டு நோக்க/

இரு நீலகண்ட னெனும்/ நிற்பதியை உள்ளத்தில்/
இன்பு கொண்டு அருச்சனை செய/

ஈசன் அவ்விலிங்கம் பிளப்ப/ நின்னொடு தோன்றி/
யமனைச்/ சூலத்தி லூன்றிப்/

20

பெருநீல மலையென/ நிலத்தில்/ அன்னவன் விழப்/
பிறங்கு தாளால் உதைத்துப்/

பேசுமுனி மைந்தனுக் கருள் செய்தது/ உனதரிய/
பேரருளின் வண்ண மலவோ?

வருநீல மடமாதர்/ விழியென்ன மலர்வாவி/
வளர் திருக் கடலூரில் வாழ்/

வாமி! சுபநேமி!/ புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே!

கைப்போது கொண்டு உன்/ பதப்போது தன்னில்/
கணப்போதும் அர்ச்சிக்கிலேன்/

கண் போதினால் உன் முகப்போது தன்னை யான்/
கண்டு தரிசனை புரிகிலேன்;

முப்போதில் ஒருபோதும் என் மனப் போதிலே/
முன்னி உன் ஆலயத்தின்/

முன்போதுவார் தமது பின் போத நினைகிலேன்;
மோசமே போய் உழன்றேன்

21

மைப்போத கத்திற்கு நிகரெனப் போது ஒரு
மைக் கடா மீதேறியே

மாகோர காலன் வரும்போது தமிழேன்
மனங் கலங்கித் தியங்கும்

அப்போது வந்து உன் அருட்போது தந்தருள்
ஆதிகட ளூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமியே!

மிகையுந் துரத்த வெம் பிணியுந் துரத்த
 வெகுளி யானதுந் துரத்த
 மிடியுந் துரத்த நரை திரையும் துரத்த மிகு
 வேதனைகளுந் துரத்த

பகையுந் துரத்த வஞ்சனையுந் துரத்த/
 பசி யென்பதுந் துரத்த

பாவந் துரத்த பதி மோகந் துரத்த
 பல காரியமுந் துரத்த

நகையுந் துரத்த ஊழ் வினையுந் துரத்த
 நாளுந் துரத்த வெகுவாய்

நாவறண்டோடி கால் தளர்ந்திடும் என்னை
 நமனுந் துரத்துவானே?

அகில உலகங்கட்கும் ஆதார தெய்வமே!
 ஆதிகட வூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒரு பாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிராமியே!

சகல செல்வங்களுந் தரும் இமய கிரிராச
 தனையை மாதேவி! நின்னைச்

சத்யமாய் நித்ய முள்ளத்தில் துதிக்கும் உத்
 தமருக்கு இரங்கி மிகவும்

அகிலமதில் நோயின்மை கல்விதன தானியம்
 அழகு புகழ் பெருமை இளமை

அறிவு சந்தானம் வலிதுணிவு வாழ்நாள் வெற்றி
 ஆகு நல்லூழ் நுகர்ச்சி

தொகை தரும் பதினாறு பேறும் தந்தருளி நீ
 சுகானந்த வாழ் வளிப்பாய்

சுகிர்த குணசாலி! பரிபாலி! அநுகூலி! திரி
 சூலி! மங்கள விசாலி!

மகவுநான் நீதாய் அளிக்கொணாதோ? மகிமை
 வளர் திருக் கடவுளில் வாழ்

வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
 வாமி! அபிராமி! உமையே!